

Evgeniy Maloletka / AP

Totální útok na Ukrajinu, který Rusko 24. února 2022 bezdůvodně zahájilo, se od podobných příběhů ruské imperialistické agrese v jednom liší. Probíhá totiž v období informační revoluce, a tak tentokrát máme možnost konfrontovat kremelské lži doslova v reálném čase.

Válečné fotografie členů Ukrajinské asociace profesionálních fotografů nám přinášejí velmi silná svědectví o strádání obyčejných lidí, stejně tak statečném boji za svou, ale také za naši svobodu. Mnozí ze zastoupených fotografů se před válkou věnovali zcela jinému fotografickému žánru, ale nyní jsou často v první linii. Kurátorský výběr z několika tisíců fotografií od 15 ukrajinských fotografů a fotografek se zaměřuje nejen na plastické zachycení vývoje konfliktu, zejména jeho počátku, ale především na několik klíčových témat – život ve válce, situaci uprchlíků, boj za svobodu, následky války a konečně naděje, která je trvale přítomná i v těch nejtěžších okamžicích.

Důležitou součástí výběru jsou fotografie z míst, kde proběhly nejtěžší boje a kde ustupující ruské jednotky spáchaly zločiny na místním obyvatelstvu – Bucha, Irpiň a především Mariupol.

Повномасштабний напад на Україну, який Росія безпідставно розпочала 24 лютого 2022 року, відрізняється від схожих історій російської імперіалістичної агресії одним: він проходить у період інформаційної революції, тому цього разу ми маємо можливість порівнювати кремлівські брехні буквально в реальному часі.

Воєнні фотографії членів Української асоціації професійних фотографів нам приносять дуже сильні свідчення як про страждання звичайних людей, так і про відважну боротьбу за власну, а також за нашу свободу. Багато із представлених фотографів до війни займалися зовсім іншим жанром фотографії, але тепер вони часто знаходяться на передовій. Кураторська добірка з декількох тисяч фотографій від 15 українських фотографів та фотографок зосереджується не лише на пластичному відображенні розвитку конфлікту, зокрема його початку, але передусім на декількох ключових темах: життя під час війни, становище біженців, боротьба за свободу, наслідки війни і, зрештою, надія, яка постійно присутня навіть у найважчі моменти.

Важливою частиною добірки є також фотографії з місць, де відбувалися найзапекліші бої та де відступаючі російські війська вчинили злочини проти місцевого населення – Bucha, Irpiň i передусім Маріуполь.

The all-out attack on Ukraine launched by Russia without justification on 24 February 2022 differs in one respect from similar tales of Russian imperialist aggression – it is taking place during the information revolution, and so we can confront the Kremlin's lies quite literally in real time.

The wartime photographs of members of the Ukrainian Association of Professional Photographers are a powerful testimony to the suffering of ordinary people and their brave struggle for freedom – theirs and ours. Before the war, many of the photographers in this exhibition had been focused on entirely different genres, but now they often find themselves on the front lines. From among several thousand photographs by fifteen Ukrainian photographers, the curators have put together a selection that paints a three-dimensional picture of the war's development, especially its early stages, while also focusing on several important themes – life during war, the situation faced by refugees, the struggle for freedom, the consequences of the war, and, finally, hope – which is constantly present in even the most difficult moments.

An important part of the selection consists of images taken in places that have seen some of the heaviest fighting and where the retreating Russian forces have committed crimes against the local inhabitants: Bucha, Irpin, and especially Mariupol.

bojují i za nás

Alexey Furman / Getty Images

Jednou z největších chyb, kterých se v dějinách opakovaně dopouštíme, je naše neschopnost nebo neochota uvěřit v absolutní zlo. Lidskému nastavení je bližší interpretovat krutost, bezpráví a násilí prizmatem pohodlných korporátních zásad a sousedského hašteření. Je pro nás snazší vnímat zlo jako chybu systému, nedorozumění, které se dobrou vůlí dříve či později určitě nějak vyřeší. Bývalá německá kancléřka Angela Merkelová se před lety opakovaně ptala Putina – a to doslova, v jisté až dojemné bezelstnosti: „O co vám vlastně jde?“ Neodpověděl. Intence zla jsou totiž tautologické, uzavřené samy v sobě. Neberou v úvahu nikoho ani nic jiného. Cílem zla je zlo. Je to závratně jednoduché, a snad právě proto tak obtížně pochopitelné. Pokud zlo své konání příležitostně racionalizuje, pak jen proto, aby kolem svých skutečných cílů vytvořilo kouřovou clonu, do které pak vtáhne ty, co se s ním tak velmi touží dohodnout. Výsledkem takové dohody je nakonec vždy – opak života. Žádné win-win zde nehledejme. Bucha, Irpiň, Mariupol, Bachmut. Maminka, soused, snoubenec, tříletý chlapec. Strýček Vasja. Konkrétní lidé se jmény. Ty mrtvé tváře, vystupující z kouřové clony slov, netouží po dialogu. Žádají zadostiučinění.

Однією з найбільших помилок, яких ми постійно припускаємося в історії, є наша нездатність чи небажання повірити в абсолютне зло. Людській природі властиво інтерпретувати жорстокість, безправ'я та насильство через призму зручних корпоративних принципів і міжсусідських чвар. Для нас простіше сприймати зло як помилку системи, непорозуміння, яке за доброю волею рано чи пізно обов'язково якось вирішиться. Колишня канцлерка Німеччини Ангела Меркель давніше неодноразово запитувала Путіна – до того ж дослівно, з певною, навіть, зворушливою щирістю: „Що саме вам потрібно?“. Він не відповів. Адже інтенції зла є тавтологічними, вони замкнені самі в собі й нікого та нічого іншого не беруть до уваги. Ціллю зла є зло. Це приголомшливо просто, і, можливо, саме тому це так складно зрозуміти. Якщо зло принагідно раціоналізує своє діяння, то лише для того, щоб створити димову завісу, у яку воно потім втягує тих, хто з ним так сильно прагне домовитися. Врешті, результатом такої домовленості завжди є протилежність життя. Тут не варто шукати взаємовигідного рішення. Bucha, Ірпінь, Маріуполь, Бахмут. Мама, сусід, наречений, трирічний хлопчик. Дядечко Вася. Конкретні люди з іменами. Ці мертві обличчя, які впливають із димової завіси слів, не прагнуть діалогу. Вони вимагають справедливості.

One of the greatest mistakes that we have repeatedly committed throughout history is that we have often been unable or unwilling to believe in absolute evil. The human mind is more predisposed to interpreting cruelty, injustice, and violence through the lens of comfortable corporate policies or neighborly bickering. It is easier for us to see evil as a glitch in the system, as a misunderstanding that sooner or later will be somehow resolved through good will. Years ago, former German chancellor Angela Merkel asked Putin – quite literally, with an almost endearing guilelessness, “What is it that you actually want?” He didn’t answer. Evil’s intentions are tautological, they circle back in on themselves. They take nothing and no-one into account. The goal of evil is evil. It is dizzyingly simple, and perhaps that is why it is so difficult to understand. If evil occasionally rationalizes its actions, then only to hide its true objectives behind a smokescreen in which it envelops those who desperately yearn to negotiate with it. But in the end, the result of such negotiations is always the same – the opposite of life. You won’t find any win-win here. Bucha, Irpin, Mariupol, Bakhmut. A mother, a neighbor, a fiancé, a three-year-old boy. Uncle Vasya. Real people with real names. The faces of the dead that emerge from the smokescreen of words do not yearn for dialogue. They demand justice.

smrt

Alexey Furman / Getty Images

Hvězdy na obloze stejně nepřestanou svítit, říká paní Olena s kruhy pod očima, a tak ráno koupíš na trhu uzenou rybu. Také vlaky budou dál jezdit až do soudného dne a průvodčí budou dál roznášet cestujícím čaje s přáním šťastné cesty, ať už právě míří na frontu nebo odtud utíkají. Děti si budou hrát na vybombardovaném hřišti stejně nadšeně jako dřív, jen u toho budou častěji mávat rukama a volat *povitrina trivoha*, vzdušný poplach! A kapela, na kterou ses rok těšila, bude hrát přesně tak dlouho, dokud ten vzdušný poplach opravdu nezačne, a tak se zase budete toulat zhasnutým městem a jedním okem hlídat, jestli na vás nezačnou padat hvězdy. To abyste si ještě stihli něco přát. Člověk musí věřit na trochu štěstí, protože i na téhle nenápadné frontě jde o každý centimetr života, který se už nevrátí. A tak tiše zkoumáš oblohu nad potměným sídlištěm a pak nahlas řekneš: nikdy předtím nebyly hvězdy nad Kyjevem tak pěkně vidět. A když ve tři ráno nějakým zázrakem naběhne proud, paní Olena s kruhy pod očima nastartuje svoje prastaré PC a pustí se do účetnictví, protože co kdyby ve dne proud zase vypnuli. A taky protože dobré účty přeci dělají dobré přátele. A ještě říká, že na válku by se nikdo vymlouvat neměl.

„Зірки на небі однаково не перестануть сяяти“, — каже пані Олена з кругами під очима, тож вранці ти купуєш на ринку копчену рибу. Потяги також курсуватимуть далі, аж до судного дня, а провідники й далі рознесимуть чай та багатимуть пасажирам щасливої дороги, і не важливо, чи прямують вони зараз на фронт, чи звідти втікають. Діти гратимуться на розбомбленому майданчику з таким самим захопленням, як і раніше, лише під час цього частіше махатимуть руками й кричатимуть „Повітряна тривога! Повітряна тривога!“. І гурт, на який ти чекала цілий рік, гратиме рівно доти, допоки ця повітряна тривога справді не почнеться, і тому ви знову блукатимете згаслим містом й одним оком пильнуватимете, чи не почнуть на вас падати зірки. Це для того, щоб ще встигнути щось загадати. Людина мусить вірити хоч в невелику удачу, адже навіть на цьому непримітному фронті важливим є кожен сантиметр життя, який уже не повернути. І тому ти мовчки розглядаєш небо над темним спальним районом, а потім вголос кажеш: „Ніколи раніше не було так гарно видно зірки над Києвом“. І коли о третій ночі якимось дивом ввімкнеться світло, пані Олена з кругами під очима запустить свій древній комп'ютер і візьметься за бухгалтерію, бо раптом удень електрики знову не буде. А також тому, що в житті важливо зводити рахунки. А ще вона говорить, що ніхто би не мав виправдовуватися війною.

The stars in the sky never stop shining, either, says Mrs. Olena with circles under her eyes, and so you go to the market for smoked fish like any other morning. And the trains will continue to run until judgment day and the conductors will hand out tea and wish the people a pleasant journey regardless of whether they're heading for the front or trying to escape. Children will play on bombed-out playgrounds as enthusiastically as they did before, except that they will more frequently wave their arms and call out *povitrina trivoha* – air raid alert! And the band that you've spent years hoping to see will keep playing until the sirens sound, and then you again wander the unlit city, looking out of the corner of your eye to see if the stars are falling on your head. So that you'll have time to make a wish. People have to believe in a little bit of luck, since even on this unassuming front every inch of life is at stake, and once it's gone it's not coming back. So you silently study the sky above the darkened housing estate and say aloud: Never before could one see the stars so clearly over Kyiv. And if, by some miracle, the electricity comes on at three in the morning, Mrs. Olena with circles under her eyes turns on her ancient PC and does the accounting, because what if there's another blackout during the day. As they say: *clara pacta, boni amici*. And besides, she adds, nobody should use the war as an excuse.

obvyčejná válka

Sergi Mykhalchuk

Zlo šíří bolest v kruzích, které postupně zasahují stále větší a větší území, tak jako větrná smršť točící se okolo slepého, mrtvolného oka hurikánu, jako zkáza po explozi. Jsou místa na zemi, kde rodinné hrobky zdobí tytéž hřbitovy po staletí, jen křestní jména na náhrobcích přibývají a pokračují tak v dlouhém, nepřerušovaném příběhu života. A pak jsou místa, přes která se opakovaně valí vichřice apokalypsy, kde každých několik desítek let rozrývají hroby vojenské boty a těžká technika. Příběhy beze jména, domy bez stavitele a jména na náhrobcích vyškraňovaná z kamene jako pečlivě strážovaná státní tajemství. Nikdy nepotrestané násilí vyvolává stále znovu nekonečný lidský proud, po staletí stejný, klopotný útěk z rozevřené tlamy pravěké stepní obludy. Síla vrženosti vysvléká živé bytosti do existenciální nahoty, té, kterou zažíváme poprvé při narození a podruhé, když nás síly absolutního zla odtrhnou od naší země a kamsi vymrští. Bez prostředků, bez minulosti a často i bez těch nejbližších. Nekonečné fronty na nádražích, v táborech, v registračních střediscích, děti objímají vysílené plyšáky, které jim nahrazují blízkost matek zápolících s administrativou a kufry. Vyděšené, unavené pohledy dospělých a zvědavé, plaché oči dětí.

Zlo поширює біль колами, які поступово вражають усе більшу й більшу територію, неначе смерч, що кружляє навколо сліпого, мертвого ока урагану, неначе спустошення після вибуху. На землі є місця, де сімейні гробниці впродовж століть прикрашають ті ж самі кладовища, збільшується лише кількість імен на надгробках, які у такий спосіб продовжують довгу, неперервну історію життя. А ще є місця, якими вже не вперше котиться вихор апокаліпсису, де військові берці та важка техніка розривають могили кожні кілька десятиліть. Історії без назв, будинки без будівельників і вискоблені з каменю на надгробках імена, неначе це були державні таємниці, які ретельно охоронялися. Ніколи непокаране насильство знову й знову спричиняє нескінченний людський потік, і впродовж віків таку ж виснажливу втечу з роззявленої пащі прадавньої потвори з боліт. Сила, з якою живі істоти вкинуті у вихор життя, роздягає їх до екзистенціальної наготи, такої, яку ми вперше переживаємо при народженні, а вдруге – коли сили абсолютного зла відірвуть нас від нашої землі та кудись метнуть. Без ресурсів, без минулого й часто навіть без найближчих людей. Нескінченні черги на вокзалах, у таборах, у пунктах реєстрації, діти обіймають виснажені іграшки, які замінюють їм близькість матерів, що надриваються над бюрократизмом та валізами. Перелякані, втомлені погляди дорослих і допитливі, несміливі очі дітей.

Evil spreads pain in circles that affect an ever greater territory, like a windstorm spinning around the dead, blind eye of a hurricane, like the devastation caused by an explosion. There are places on Earth where family tombs have graced the same cemetery for centuries, where each additional name on the tombstone reflects the long, uninterrupted course of life. And then there are places that are repeatedly blown down by the storms of the apocalypse, where every few decades the graves are churned by soldiers' boots and heavy machinery. Stories without a name, houses without a builder, the names on the graves effaced from the stone like carefully guarded state secrets. Violence, if left unpunished, produces an endless stream of people, always the same, century after century, stumbling in flight from the gaping maw of a prehistoric predator. The force by which living beings are thrown into the world strips them down to their existential nakedness, the kind that we first experience at birth and then again when the forces of absolute evil tear us from our land and hurl us into the unknown. With no means, no past, and often without even those closest to us. Endless lines at train stations, camps, registration centers. Children hugging exhausted stuffed animals – surrogate providers of comfort while their mothers struggle with paperwork and luggage. The frightened, tired gazes of adults and the curious, shy eyes of children.

útěk

Viacheslav Ratynskyi

Cílem zla je vlastní šíření, multiplikace. Již zotročení se pro své otrokáře snaží zotročit dosud nezotročené. Nepřekvapuje, že Putinovu armádu tvoří zejména příslušníci nesvéprávných národů Ruské federace a trestanci. Postavit se jim však musejí svobodní lidé.

Několik vojáků přijíždí na dovolenou do Lvova. Vybrali si ji v době, kdy ve městě probíhá Fórum Nakladatelů, jeden z nejvýznamnějších knižních veletrhů na Ukrajině. Za pár dní se vracejí zpátky na frontu. Na zádech tlumok s vojenským vybavením, v obou rukách igelitky narvané čerstvě zakoupenými tituly.

Na ukrajinské frontě dnes bojují čtenáři i spisovatelé, operní zpěváci i jejich publikum, frontmani kapel, režiséři, herci i dívky, které je obdivovaly. Nikdo jim nemíří do zad, bojují, protože se tak svobodně rozhodli. Namísto zotročení nebo útěku zvolili jedinou důstojnou možnost. Pokud neuspějí, budeme zanedlouho postaveni před stejnou volbu.

Ціллю зла є його власне поширення, розмноження. Вже поневолені намагаються для своїх господарів поневолити досі непоневолених. Не дивно, що армія Путіна складається передусім з представників неповноправних народів Російської Федерації та в'язнів. Однак протистояти їм змушені вільні люди.

Деякі військових приїжджають до Львова у відпустку. Вони її взяли в той час, коли в місті проходить один із найвизначніших книжкових ярмарків України – Форум видавців. Через декілька днів вони повертаються назад на фронт. На спині – наплічник із військовим спорядженням, в обох руках пакети, набиті щойно придбаними виданнями.

Сьогодні на українському фронті воюють читачі та письменники, оперні співаки та їхня публіка, фронтмени гуртів, режисери, актори та дівчата, які ними захоплювалися. За ними не стоять каральні загони, вони воюють, бо добровільно прийняли таке рішення. Замість поневолення чи втечі вони обрали єдиний гідний варіант. Якщо вони зазнають невдачі, незабаром ми опинимося перед таким самим вибором.

The goal of evil is to spread, to multiply. Those already enslaved serve their slave masters, trying to enslave those who remain free. It is not surprising that much of Putin's army consists of prisoners and members of the Russian Federation's disenfranchised ethnicities. But they must be opposed by free people.

Several soldiers are traveling to Lviv on leave. They arrive just as the city is hosting the Book Forum, one of Ukraine's most important book fairs. In a few days, they will be returning to the front, on their backs a satchel with their military gear, in both hands plastic bags stuffed with freshly purchased books.

Fighting on the Ukrainian front today are authors and readers, opera singers and their audiences, rock stars, movie directors, and actors, and the young women who idolize them. Nobody is threatening to shoot them in the back; they fight because they have chosen to do so of their own free will. They have chosen the only dignified alternative to slavery or flight. Should they fail, it is a choice we may soon have to make as well.

boj

Alexey Furman / Getty Images

Zlo vytváří kolem své oběti kruté siločáry, stigma, jako kolem zdroje neštěstí, jako výstrahu druhým: hlavně se nepřibližovat! Hranici na vlakovém nádraží v polském Přemyšlu lze z polské strany překonat snadno, stačí přestoupit na jiné nástupiště a počkat na nejbližší vlak ukrajinských železnic. A přesto se o ni mluví „tady“ s jistou posvátnou bází jako o místě, kde začíná „tam“. Ale když už sedíte v moderním voze, brouzdáte po internetu a těšíte se na kávu, ani byste si toho vršku s cedulemi nevšimli, nebýt toho, že pravidelně z několika různých směrů zazní dětské hlasy: hurá!!! A děti jsou na sebe hrdé, že se jim to nakonec povedlo, že byly tak hodné, že se nad nimi jejich maminky smilovaly a dovolily jim na pár dní navštívit tatínka. A když už se to povedlo na pár dní, budou teď ještě hodnější, budou vynášet odpadky, učit se a uklízet a čistit si zuby od rána do večera, takže příště, příště jim už maminka určitě dovolí, aby se za tátou vrátily napořád. A nebudou už bydlet u dědečka, ale doma!

Зло навколо своєї жертви утворює силові лінії, стигми, як навколо джерела нещастя, як попередження для інших: „Краще не наближатися!“. Кордон з польської сторони на залізничному вокзалі у польському Перемишлі можна перетнути легко, достатньо лише перейти на іншу платформу й зачекати на найближчий потяг Укрзалізниці. І незважаючи на це, про нього „тут“ говорять із певним священним острахом, як про місце, де починається „там“. Та коли ви вже сидите в сучасному вагоні, блукаєте інтернетом і з нетерпінням чекаєте на чашечку кави, ви б навіть не помітили цю верхівку з табличками, якби звідусіль регулярно не лунали дитячі голоси: „Ура!!!“. Діти пишуться собою, що в них, нарешті, все вийшло, що вони були такими слухняними й матусі над ними змилювалися та дозволили на декілька днів поїхати до тата. А якщо вже вдалося на декілька днів, то вони тепер будуть ще слухнянішими, будуть виносити сміття, вчитися, прибирати й чистити зуби з ранку до вечора, так що наступного разу, наступного разу їм матуся неодмінно дозволить повернутися до тата назавжди. І вони більше не житимуть у дідуся, а вдома!

Evil creates cruel lines of force around its victims, stigma, like around a source of misfortune, a warning to others: Don't come any closer! One can easily cross the border from the train station in the Polish town of Przemyśl. All one has to do is change platforms and wait for the next Ukrainian Railways train. And yet, "here" it is referred to with a certain sacred awe as a place that begins "there." Once you're sitting in the modern train car, however, surfing the internet and looking forward to a cup of coffee, you wouldn't even notice the little hill with the signs if it wasn't for children's voices calling out from all directions: Hooray!!! And the children are so proud of themselves, proud that they have managed to be so well-behaved until their mothers took pity on them and allowed them to go and visit their fathers for a few days. And if they got a few days this time, then they will be even more well-behaved, take out the trash, learn to clean up after themselves, brush their teeth from morning to evening, so that next time Mom will surely allow them to visit Dad forever. And they won't have to live with Grandpa anymore, they'll get to go home!

naděje

Mstyslav Chernov / AP

Někdy v dubnu 2022, v době, kdy už byli z Mariupolu za dramatických okolností evakuováni i poslední novináři, zavolal dvacetiletý Táně ze Lvova bývalý spolužák, kterého už nějakou dobu neviděla. Ty Táňo, nezlobíš se, že volám? Podívej, já jsem s klukama v Mariupolu a máme zrovna signál, nabitou SIMku, můžeme zavolat komukoliv na světě. Jenomže všichni nám říkají, že teď pro nás nemůžou udělat vůbec nic. Tak jen kdyby tě třeba něco napadlo...

O dalším osudu tohoto vojáka nic nevíme. Víme jen, že v celém vesmíru není žádná instituce, která by ti mohla sama o sobě pomoci, když jde opravdu do tuhého, když je míra násilí a bezpráví větší, než dokážeš fyzicky unést. Žádná linka důvěry, organizace ani mocnost – nic z toho v konkrétní situaci konkrétního člověka nedokáže samo o sobě efektivně pomoci. Jsou to jen abstrakce. Poslední a také jediný, kdo má reálnou sílu posunout věci skutečně dopředu, je slabý, živý, naprosto konkrétní člověk, který tě v tom nenechá. Táňa z gymplu. Ty, já, my všichni, co to Mariupolu dlužíme. Proti absolutnímu zlu můžeme postavit jedině absolutní solidaritu.

Якось у квітні 2022-го, у той час, коли з Маріуполя за трагічних обставин уже евакуювали й останніх журналістів, двадцятирічній львів'янці Тані зателефонував колишній однокласник, з яким вона вже певний час не бачилася: "Ти, Таню, не сердись, що я дзвоню? Дивись, ми з хлопцями в Маріуполі, у нас зараз є сигнал, поповнена SIM-ка, ми можемо зателефонувати будь-кому у світі. Але всі нам говорять, що зараз зовсім нічого для нас не можуть зробити. Тож про всяк випадок, якби тобі щось спало на думку...".

Про подальшу долю цього військового нам нічого не відомо. Ми знаємо лише те, що в усьому всесвіті немає жодної установи, яка сама по собі могла б тобі допомогти, коли становище стає справді критичним, коли рівень насильства та несправедливості більший, ніж ти фізично можеш здужати. Жоден телефон довіри, жодна організація чи держава – нічого із цього само по собі не зможе ефективно допомогти в конкретній ситуації конкретної людини. Вони – лише абстракція. Останньою, а також єдиною, хто має реальну силу справді зрушити справу з місця, є слабка, жива, абсолютно конкретна людина, яка тебе не покине. Таня з гімназії. Ти, я, усі ми, хто в боргу перед Маріуполем. Абсолютному злу ми можемо протиставити лише абсолютну солідарність.

Sometime in April 2022, when the last journalists were being evacuated from Mariupol under dramatic circumstances, twenty-year-old Tanya from Lviv received a phone call from a former classmate whom she hadn't seen in a while. Hi, Tanya. You're not angry that I'm calling, are you? Listen, me and the guys are in Mariupol, and we just caught a signal, our SIM card is charged. We can call anywhere in the world. But everyone's saying they can't do anything for us at all. So just in case you can think of something...

We know nothing more of that soldier's fate – only that there isn't a single institution in the entire universe that can help you when the shit really hits the fan, when the level of violence and injustice is greater than you can physically bear. No helpline, no organization, no power – none of these are capable of providing effective aid in a situation like this. They are mere abstractions. Your last and only hope of someone with any real power to move things forward is a weak, living, breathing, flesh-and-blood human being, someone who won't abandon you. Your old classmate Tanya. You, me, all of us who owe a debt to Mariupol. The only way we can oppose absolute evil is through absolute solidarity.

Mariupol

UAPF – UKRAJINSKÁ ASOCIACE PROFESIONÁLNÍCH FOTOGRAFŮ

UAPF je nezisková veřejná organizace, která se od roku 2013 podílí na vzdělávacích, sociálních a kulturních projektech a podporuje ukrajinské fotografy, fotografické školy a vydavatele.

UAPF se zabývá vzdělávacími, sociálními a kulturními projekty a zastupuje ukrajinskou profesionální fotografii v mezinárodní fotografické komunitě.

UAPF je oficiálním členem Federace evropských fotografů (FEP), mezinárodní organizace, která zastupuje více než 50 000 profesionálních fotografů v Evropě a po celém světě.

Ukrajinská asociace profesionálních fotografů sdružuje profesionály ze všech sfér komerční, dokumentární a umělecké fotografie Ukrajiny, zastupuje je v mezinárodní fotografické komunitě, chrání jejich zájmy a práva na národní i mezinárodní úrovni.

Členové Asociace jsou vítězi mezinárodních soutěží profesionální fotografie, autoři mnoha osobních výstav, projektů a publikací. Členové UAPF mají výhradní právo získat kvalifikace EP, QEP a MQEP k potvrzení své profesní úrovně v evropských zemích.

Vzdělávací, sociální a kulturní projekty jsou hlavní činností Ukrajinské asociace profesionálních fotografů. Cílem UAPF je rozvoj a propagace ukrajinské fotografie.

Usilujeme o sjednocení ukrajinské profesionální fotografické komunity; rozvoj kulturní výměny; navazování nových partnerství s mezinárodními organizacemi, uměleckými a grantovými institucemi.

<https://ukrainianphotographers.com>

УАПФ – УКРАЇНЬСЬКА АСОЦІАЦІЯ ПРОФЕСІЙНИХ ФОТОГРАФІВ

УАПФ – це неприбуткова громадська організація, яка з 2013 року займається освітніми, соціальними та культурними проектами, підтримує українських фотографів, фотошколи і книговидавців.

УАПФ представляє українську професійну фотографію в міжнародному фотографічному співтоваристві та займається розробкою і встановленням стандартів якості професійної комерційної фотографії в Україні, щоб гарантувати статус учасників Асоціації та високий рівень української фотографії в цілому.

УАПФ є офіційним членом Федерації європейських фотографів (FEP) – міжнародної організації, яка представляє більше 50 000 професійних фотографів в Європі та інших країнах світу.

Українська асоціація професійних фотографів об'єднує професіоналів з усіх сфер комерційної, документальної та художньої фотографії України, представляє їх у міжнародному фотографічному співтоваристві, захищає інтереси та права на національному і міжнародному рівнях.

Учасниками Асоціації є переможці міжнародних конкурсів професійної фотографії, автори багатьох персональних виставок, проектів і публікацій. Члени УАПФ мають ексклюзивне право на отримання кваліфікацій EP, QEP і MQEP для сертифікації свого професійного рівня у країнах Європи.

Одними з основних напрямків роботи Української асоціації професійних фотографів, як громадської організації, є освітні, соціальні та культурні проекти, спрямовані на розвиток та популяризацію українського фотографічного мистецтва.

Ми ставимо перед собою мету об'єднання української професійної фотографічної спільноти; розвиток культурного обміну; встановлення нових партнерських відносин з міжнародними організаціями, мистецькими закладами та роботою з грантами.

<https://ukrainianphotographers.com>

UAPP – UKRAINIAN ASSOCIATION OF PROFESSIONAL PHOTOGRAPHERS

UAPP is a non-profit public organization that has been involved in educational, social and cultural projects since 2013, supporting Ukrainian photographers, photography schools and publishers.

UAPP deals with educational, social and cultural projects and represents the Ukrainian professional photography in the international photographic community.

UAPP is an official member of the Federation of European Photographers (FEP), an international organization which represents more than 50,000 professional photographers in Europe and around the world.

The Ukrainian Association of Professional Photographers unites professionals from all spheres of commercial, documentary and artistic photography of Ukraine, represents them in the international photographic community, and protects their interests and rights at the national and international levels.

The members of the Association have won international competitions of professional photography, and have organized many personal exhibitions, projects and publications. UAPP members have the exclusive right to obtain EP, QEP and MQEP certificates to certify their professional qualifications in European countries.

The Educational, social and cultural projects are the main activities of the Ukrainian Association of Professional Photographers. The aim of UAPP is the development and promotion of Ukrainian photography.

We aspire to unite the Ukrainian professional photographic community; develop of cultural exchange; establish new partnerships with international organizations, art institutions and work with grants.

<https://ukrainianphotographers.com>

vystavujúci autori / виставлені роботи авторів / exhibiting authors

Pavlo Dorohoi

Mstyslav Chernov

Sergi Mykhalchuk

Andriy Dubchak

Serhii Korovayn

Mikhail Palinchak

Yurko Dyachyshyn

Olga Kovalova

Danylo Pavlov

Alexey Furman

Kostiantyn a Vlada Liberov

Viacheslav Ratynskiy

Alena Grom

Evgeny Maloletka

Alina Smutko

kurátoři výstavy / куратори виставки / exhibition curators

Jan Pohribný, MQEP - fotograf, pedagog, prezident APF ČR, koncepce a tisk výstavy

Igor Malijevský - fotograf, básník, prozaik, autor textů k výstavě

spolupráce na přípravě výstavy / співпраця у підготовці виставки / cooperation in the preparation of the exhibition

Olga Kovalova, UAPF

překlad do ukrajinštiny / переклад українською мовою / translation into Ukrainian

Olha-Anastasiia Futoran

překlad do angličtiny / переклад англійською мовою / translation into English

Stephan von Pohl

grafický design infopanelů / графічний дизайн інформаційних панелей / graphic design of info panels

Jan Pohribný, MQEP

Fotografie jsou zhotoveny na fotopapír FOMEI PRO Pearl 265.

partneři výstavy / партнери виставки / partners of the exhibition

